

noted that research activity contributes to personal and professional development of the student, teaches the young person to overcome difficulties independently.

The author offers a five-level technology management of students' research activities of pedagogical universities. This technology has discretionary character : it encourages student-researcher to act at its discretion, to apply actively scientific-theoretical knowledge and practical skills. Projective methodological stage (the first) , stage of implementation of scientific activity elements` in practice of implementation of the educational process (the second), stages of self-implementation of student research (the third), optimal representation and approbation of the research results` (the fourth), reflexive-analytical (the fifth) reflect the essential and substantial features of the management of students` research activity of the university. The composition of the five-level technology is involved interactive methods of organization and implementation of students` research activity and it is provided opportunities for individual selection of the content of such activities, the emphasis is on internally types of monitoring the progress and results of research activities of the student. Finally, the five-level technology management of students` research activities provides unity of educational process and scientific researches, has a positive effect on the final quality of professional-pedagogical training of modern students.

Keywords: *professional training, discretionary technology, management, innovation, research.*

УДК 378.22 : 005.95-051

ПЕТРО ВОРОНА

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка,
Полтавська обласна рада

МЕТОДИКА «CASE STUDY» У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ВИШІВ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ ІЗ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У статті розглядається досвід використання та особливості змісту й специфіка формування кейсів у навчальній методиці «case study» при підготовці фахівців з публічного управління. Виокремлено вітчизняні проблеми, що виникають при формуванні кейсів з публічного управління та відмінності кейсів з публічного управління від бізнес-кейсів.

Акцентовано увагу на актуальності завдання підготовки достатньої кількості описів конкретних ситуацій управлінської практики – кейсів з публічного управління.

Ключові слова: *методологія, методика «кейс-стаді», моделювання дій, управлінська практика, освітні задачі, публічне управління, магістри публічного управління, бізнес-структури.*

Актуальність теми. Нові методи навчання активно втілюються у навчально-виховний процес українських вишів, особливо тих, де запроваджені програми підготовки фахівців (магістрів) із державного управління, місцевого самоврядування, управління проектами, управління навчальними закладами тощо. Це обумовлено появою нових дисциплін управлінського циклу, викладання яких вимагає використання інноваційних методів, відмінних від звичних, та максимально щільне використання практики. Навчання адміністративному менеджменту, особливо підготовка магістрів державного управління та місцевого самоврядування, за своєю специфікою, як переважно практична діяльність, значною мірою відрізняється від існуючих навчальних програм у сфері гуманітарних та природничих наук. Найкращий спосіб розвитку

якостей, що конче необхідні службовцям у публічному управлінні – тренування через моделювання дій, де потрібно приймати рішення і нести відповідальність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема підвищення ефективності процесу підготовки фахівців із публічного управління є в період децентралізації державного управління достатньо актуальною. Адже надання максимальної самостійності об'єднаним територіальним громадам, а згодом, як передбачає реформа місцевого самоврядування – створення виконавчих комітетів районних та обласних рад, запровадження інституту префектур – потребує зовсім іншого підходу до підготовки магістрів публічного адміністрування і змісту самих програм та добору методів і форм навчальної роботи. У цих умовах представник місцевої влади повинен мати в арсеналі не лише широкі знання, а й володіти практикою їхнього використання, навичками прийняття рішень у різних умовах. Тут у нагоді й має стати методика «case study» (від англ. – вивчення ситуації). Серед її дослідників: Б. Андрюсєв [1], Г. Багієв [2], А. Деркач [3, 4], А. Долгоруков [5], К. Зубар [6], Т. Лях [7], Е. Михайлова [8, 9], В. Наумов [2], У. Ноумс [12], П. Петриченко [10], М. Самохвалова [11], З. Скринник [13], Ю. Сурмін [12], Т. Туркот [14] та інші вчені, педагоги та практики. Всі вони стверджують необхідність її широкого застосування у навчальному процесі вишів з урахування зарубіжного досвіду і відзначають певні проблеми створення навчальних кейсів з професій сфери менеджменту.

Використання методу «case study» було започатковано у навчальній системі США ще на початку ХХ ст. спершу в галузі права та медицини. Провідна роль у поширенні цього методу належить Гарвардській школі управління бізнесом у Бостоні. На початку 20-х років ХХ ст. її декан Дін Донхем переконав колеги-викладачів використовувати цей метод на заняттях. І вже у 1921 році в Гарварді було видано перший збірник кейсів. Згодом метод «case study» отримав неабиякий успіх і перетворився на один з основних методів навчання на факультетах університетів США та інших країн.

Кейс-метод є надзвичайно ефективним методом навчання, який відомий у вітчизняній освіті як «метод ситуативного навчання на конкретних прикладах», що найбільш широко застосовується у вітчизняній практиці під час вивчення економіки, менеджменту, бізнес-наук тощо. Основоположна ідея використання методу кейсів у процесах підготовки службовців органів державної влади та місцевого самоврядування (публічного управління) будується на усвідомленні того, що публічне управління – це, перш за все, практична діяльність, тому для її здійснення необхідний величезний арсенал знань, практичних навичок та умінь. Але потрібен не просто набір абстрактних теоретичних знань – а знань, що узагальнюють практику на основі конкретних прикладів із роботи службовців.

Але останнім часом використання кейс-методу також здобуло широке поширення у педагогіці, медицині, юриспруденції, математиці, культурології та політології. Тому в цій статті **метою** дослідження «case study» є створення його методологічного супроводу для використання у підготовці магістрів з управлінських фахів, що стає досить актуальним – адже виникла велика потреба у розширенні ареалу його використання для підвищення якості їх підготовки.

Виклад основного матеріалу. За визначенням У. Ноумса, автора книги «Мистецтво створення кейсів», кейс – це опис реальної ситуації, що мала місце в минулому, яка виявляє проблему та необхідність її виявлення, аналізу та вирішення [11]. Спробуємо уточнити визначення дефініції «методика кейсів». Кейс-метод або метод ситуаційних вправ є інтерактивним методом навчання, який дає змогу наблизити процес навчання до реальної практичної діяльності спеціалістів. Він сприяє розвитку винахідливості, вмінню вирішувати проблеми,

розвиває здібності проводити аналіз і діагностику проблем, спілкуватися іноземною мовою. Гарвардська школа бізнесу подає таке визначення кейс-методу – «метод навчання, за яким студенти та викладачі беруть участь у безпосередньому обговоренні ділових ситуацій та задач. Ці кейси, зазвичай, підготовлені в письмовій формі та сформульовані, виходячи з досвіду реальних людей, що працюють у сфері підприємництва, читаються, вивчаються та обговорюються студентами. Вони є основою для проведення бесіди, дискусії в групі під керівництвом викладача. Тому кейс-метод є одночасно і особливим видом навчального матеріалу, і особливим способом використання цього матеріалу в навчальному процесі». Кейс – це події, які реально відбулися в певній сфері діяльності і які автор описав для того, щоб спровокувати дискусію у навчальній аудиторії, підштовхнути студентів до обговорення та аналізу ситуації, до прийняття рішень [10]. Ми пропонуємо уточнити визначення методики кейсу з врахуванням перспектив і теперішньої ситуації та проблем: «кейс» - це опис реальної ситуації, що має місце нині (або гіпотетично у відповідності до існуючих умов, може виникнути) чи мала місце в минулому, яка виявляє проблему і необхідність її виокремлення, аналізу та вирішення.

А на думку науковця Т.І. Туркот, «мета методу case study – поставити студентів у таку ситуацію, коли їм необхідно буде приймати рішення. Кейс - це події, які реально відбулися в певній сфері діяльності і є основою для проведення обговорення в академічній групі під керівництвом викладача. У більшості випадків при використанні «кейсу» учасникам попередньо надається можливість ознайомитись із переліком обставин, підґрунтям яких є реальні чи уявні ситуації» [14]. Сутність методу вивчення кейсів полягає у тому, що студентам чи слухачам магістратур де вивчаються управлінські дисципліни вузькоспеціалізованого напрямку або публічне управління пропонуються певні реальні управлінські ситуації, які вони мають піддати скрупульозному багатосторонньому аналізу, тобто прийняти управлінське рішення з метою викорінення проблеми або ж оцінити його, якщо рішення уже було прийняте і описане у кейсі.

Використання методики «case study» дозволяє вирішити ряд важливих освітніх задач.

По-перше, цей метод передбачає активне залучення студентів та слухачів до навчального процесу. «Кейси» представляють собою описані реальні ситуації, а тому студенти залучаються до вирішення конкретних задач і проблем, що викликає більшу цікавість і мотивацію до участі, ніж вивчення абстрактних проблем, далеких від реальності життя.

По-друге – у студентів та слухачів у процесі роботи з кейсами удосконалюються навички використання теоретичних знань для вирішення реальних проблем. Кейси є одночасно і методами отримання знань, і методом використання знань, отриманих на більш ранніх етапах. Вони допомагають студентам розуміти взаємозв'язок між теорією та практикою, виробляти власні методи і моделі використання накопиченого теоретичного матеріалу.

По-третє, відбувається вдосконалення навичок прийняття рішень. Процес прийняття рішення, що складається з кількох складових: аналіз проблем, збір даних, вироблення та оцінка альтернатив рішення, і власне – прийняття рішення – всі ці навички удосконалюються при використанні методики «case study». Постійна практика прийняття рішення, навіть на такому «ігровому рівні», розвиває в студентів та слухачів упевненість у собі і своїй здатності вибрати найкращу альтернативу з можливих в умовах часових та інформаційних обмежень [1-12].

І, нарешті, використання методу «case study» у навчальному процесі вишу веде до розвитку навичок групової кооперації та уміння працювати в команді.

Ця методика передбачає роботу у малих групах, тобто, студенти здобувають знання та досвід про те, як найефективніше розподілити обов'язки і організувати процес роботи групи (а в перспективі трудового колективу або управлінської команди). За таких умов роботи з кейсами, у студентів та слухачів краще будуть розвиватися ще й аналітичні здібності. Окрім цього, деякі публічні (чи бізнесові) установи зможуть навіть замовляти спеціалізованим вишам проводити «мозкові штурми» з тих чи інших проблемних питань, заклавши ситуацію в кейсі. Загальновідомо, що незаангажований та не завантажений поточною управлінською рутинною погляд часто є більш об'єктивним щодо вирішення проблем, а пропозиції новаторські і дуже прості у виконанні.

Спробуємо дати визначення і виявити загальні та відмінні характеристики кейсів, що нині використовуються у навчальних програмах, особливо з публічного управління (муніципального та державного адміністрування) у порівнянні з «бізнес – кейсами». Кейс з публічного управління являє собою опис певної ситуації (проблеми), з якою зіткнувся державний чи муніципальний орган влади або комунальна структура (підприємство чи інша організація та установа, створена органом місцевого самоврядування), а головними діючими особами є службовці органів державної влади чи місцевого самоврядування. Вивчення кейсів такого роду, як правило, вимагає оцінки ситуації, а в деяких випадках і прийняття рішення, враховуючи економічні, правові, інституційні, політичні, поведінкові та інші ціннісні аспекти проблеми.

Кейси з публічного управління та бізнес-управління мають багато спільних та схожих рис. В обох описується реальна (реалістична – з практики) проблемна ситуація, котру необхідно проаналізувати, оцінити і, в деяких випадках, запропонувати варіанти вирішення. Однакова структура кейса, аналогічні етапи створення кейса (відмінні характеристики з'являються лише на етапі збору інформації, що обумовлено специфікою принципів роботи органів публічної влади), використовується аналогічна схема викладання. Відмінності проявляються в основному у змістовних аспектах кейсів. Відмінності кейсів з публічного управління від бізнес-кейсів обумовлені специфікою самого публічного управління і проявляються в наступному:

Кейси з публічного управління передбачають усвідомлення цілей здійснення публічного органу (чи організації) управління як методу досягнення суспільного блага. В то й же час як бізнес-структури зорієнтовані на отримання прибутку. Публічні органи влади при прийнятті рішень незрівнянно більше, ніж комерційні організації, залежать від більшої кількості складних, суперечливих, дуже часто не явно сформованих суспільних цілей.

Кейси з публічного управління передбачають вивчення інституційних та організаційних особливостей процесів прийняття рішення у державних та муніципальних органах влади, котрі сильно відрізняються від аналогічних у бізнесі. Особливості публічних структур влади в даному контексті є такими: жорстка ієрархія і субординація, висока степінь формалізації процедур, специфіка відносин в середині організації, а також її взаємодія з кінцевими споживачами послуг та іншими публічними органами та установами тощо.

У кейсах з публічного управління є необхідність більш детально враховувати цілісну сторону прийнятих рішень, в силу специфіки положення органів публічної влади та їх цілей, а також внаслідок того, що прийняті ними рішення здійснюють вплив на широке коло осіб.

Публічне управління завжди необхідно розглядати у двох вимірах: як діяльність органів публічної влади (іншими словами, адміністрування) та як політичну діяльність (виборчий процес, взаємодія з виборцями, політичними

партіями, громадськими організаціями тощо). Тому аналізувати управлінські процеси у публічному управлінні, не враховуючи політичної складової, неможливо.

Важлива відмінність полягає у суб'єктах, що приймають рішення та їхній мотивації. Службовців органів публічної влади і підприємців мотивують різні цілі. Якщо підприємець зацікавлений у прийнятті потрібного ефективного рішення для досягнення цілей кампанії, то перед службовцями таке завдання не стоїть – для них важливо прийняти політично правильне рішення, котре не завжди буде найефективнішим з економічної точки зору, але виваженим з соціально-політичної [11, с.170].

Провівши аналіз загальнометодологічних питань, варто перейти до розгляду особливостей, умов формування методу, а також специфіки написання кейсів на основі вітчизняного та світового досвіду публічного управління. В Україні даний метод більш менш активно використовується близько 15 років, і на сучасному етапі в основному при вивченні бізнес-адміністрування, причому, як правило, кейси створені на Заході і, природно, не відображають реальної практики вітчизняного публічного адміністрування. Нині активно впроваджується у вищих практиках створення вітчизняних кейсів на основі власного управлінського досвіду. На жаль, ця практика досить розрізнена – потрібен єдиний центр координації цих зусиль, що зможе створити їх каталог та різноманітність для практичного посилення опанування програм підготовки фахівців з публічного управління та інших напрямів магістерської підготовки у сферах державного управління та місцевого самоврядування. Координацію цієї роботи можуть взяти на себе департаменти профільного міністерства (агенція) та Національна академія державного управління при Президентові України та її чотири філії (у Львові, Одесі, Харкові та Дніпрі). Науково-методологічне забезпечення створення кейсів за напрямом публічне управління є достатньо актуальним питанням що потребує термінового вирішення – це в інтересах якісної підготовки майбутніх державних та муніципальних службовців [14].

Складність процесу втілення методики вивчення кейсів в українських вищих викликає ще й те, що ринок кейсів у освітній сфері країни лише формується, у той час як в США лише Гарвардський університет виробляє до 1000 кейсів у рік. У Європі теж існують спеціалізовані організації (наприклад, European Case Clearing House), що об'єднують багато великих європейських університетів і займаються створенням та поширенням кейсів. Цей процес дозволяє створити у університетському середовищі таке навчальне середовище, яке дозволяє озброювати практичними навиками студентів не виходячи з аудиторії.

Проте, не дивлячись на значне просування у бік покращення усвідомлення специфіки методу «case study» і його ефективності, до цього часу найбільш активні зусилля щодо його поширенню докладались тільки, в основному, у сфері навчальних дисциплін бізнес-адміністрування. Особливості змісту кейсів у публічному управлінні і їхнє використання у процесі навчання по спеціальностях до цього часу ще не відпрацьовано і не систематизовано – тому це одне з перспективних питань дослідження як педагогічної науки, так і науки державного управління [8-14].

Дуже часто у практиці вітчизняних вишів використовують кейси, написані за кордоном або на основі зарубіжних джерел (або просто перекладені), що легко пояснюється не доопрацюванням в методологічному та інформаційному плані вищезгаданих наук. Однією з причин цього стану є також певна консервативність (закритість) у діяльності органів публічної влади які мають бути інформаційним джерелом для створення вітчизняних кейсів. Використання

лише закордонних кейсів уже не виправданим, адже вони допомагають в основному вивчати світовий досвід державного управління і частково формують певні управлінські навички. Вітчизняні кейси більше наближають учасників навчального процесу до реальностей справ у публічному управлінні та формують управлінські навички. Кейси, створені на основі вітчизняного українського мають певні переваги. Серед них можна виокремити наступні:

Звичні місцеві імена та назви. Полегшується сприйняття студентами інформації шляхом використання звичних українських імен, топографічних назв міст, селищ, сіл тощо, а також, посад і назв структурних підрозділів органів публічної влади. У свідомості студентів та слухачів будуть створюватись реалістичні образи людей та організацій на чітко визначеній території.

Прив'язка до знайомих територій і організаційних структур. Студенти отримують можливість вивчати специфіку діяльності українських органів публічної влади, а також, отримати знання про їхню структурну особливість і принципи взаємодії з іншими суб'єктами.

Пізнавальні проблеми. Студенти здобувають більш глибокі знання про злободенні проблеми і події, що є актуальними для України, отримують можливість пов'язати інформацію, котра фігурує в ЗМІ та Інтернеті з теоретичними основами, що опрацьовані на заняттях.

Зв'язок з особистим досвідом студентів. Можливо, студенти вже мали самостійний досвід роботи або взаємодію з публічними органами влади. У такому випадку вивчення кейсів, присвячених проблемам вітчизняного досвіду державного управління, дозволяє їм використовувати знання, що отримані у процесі роботи, або у навчальному процесі.

Таким чином, нині надзвичайно актуальною є задача підготовки достатньої кількості описів конкретних ситуацій управлінської практики. Тим паче це важливо для освітніх проблем з державного та муніципального управління, беручи до уваги той факт, що у даному випадку для написання кейса вимагається врахування великої кількості факторів, що мають типову вітчизняну специфіку, тому використовувати кейси, написані на основі зарубіжного досвіду, практично неможливо. Очевидно, що при цьому центральну роль відіграють політичні фактори, національна специфіка та українська ментальність, а також особливості державного будівництва та устрою. Але задача підготувати кейси лише на основі національного досвіду публічного управління досить не проста. Як уже вище згадували – переважна кількість чиновництва української влади є консервативною – не є прибічниками відкритої демократичної моделі публічного управління і вони всіляко культивують конфіденційність та «службою таємницю» де їх не має або взагалі не повинно бути. Присутність у міністерствах, інших центральних та регіональних органах державної влади та в органах місцевого самоврядування прес-служб суттєво не змінює ситуацію. Ці фактори обумовлюють труднощі у доступі і отриманні інформації для написання кейсів. Окрім цього необхідно враховувати й такі особливості пострадянських державних та муніципальних структур органів влади, як [11, с.162]:

– Формалізм. Паперова тяганина. Аби отримати доступ до чиновника і дозвіл на використання інформації, доводиться чекати, поки письмове прохання не пройде всі необхідні інстанції і не буде схвалене «поетапно» чиновництвом.

– Закритість апарату. «Службова таємниця». Доводиться стикатися з тим, що на кожний третій запит відповідь отримана не буде, бо інформація являє собою так звану службову таємницю, або ви отримаєте абсолютно неконкретну відписку. В більшості випадків це не відповідає дійсності, але чиновники нижнього рангу

(район, місто, село-селище, об'єднана громада) дотримуються правила «Краще сказати менше, а ще краще – взагалі нічого не говорити», щоб, на їхню думку, не нашкодити собі та структурі – питання т. з. корпоративної безпеки [11, с.162].

– Приховування правди, замовчування негативних фактів. Чиновники будуть всіляко старатись виправдати себе і свої дії, як наслідок – отримати правдиву інформацію про стан справ, особливо якщо ситуація несприятлива, буде дуже тяжко.

– Особисті якості чиновників: непривітність, чванство і байдужість. Не споглядаючи прямої вигоди від співробітництва, чиновники не будуть затрудняти себе ввічливістю і вникати у ситуацію.

У цілому, написання кейса – складний і трудомісткий процес, важливими передумовами якого є володіння методикою створення кейса, ґрунтовна теоретична проробка досліджуваної проблеми, а також ретельне вивчення реального контексту управлінської ситуації, що розглядається [11, с. 163].

Як висновок. З огляду на всі згадані труднощі, вважаємо, що методика «кейс-стаді» в найближчі роки буде завойовувати все більше прибічників при вивченні управлінських дисциплін, в особливості публічного управління. За допомогою ситуаційного підходу студенти та слухачі отримують навички аналізу всієї системи конкретних обставин, що впливають на визначену організацію і даний конкретний час. Серед цих обставин виокремлюємо зовнішні змінні: економічні умови (вплив бізнесу, фінансові ресурси), сукупність політичних факторів (рівень політичної участі громадян у виборах, степінь політичної та гендерної нерівності тощо), соціокультурне середовище (освітній рівень, етнічна структура, соціальна нерівність). Одночасно аналізуються внутрішні для організацій публічного управління змінні: цілі, задачі, завдання, структура, персонал тощо. Оскільки в центрі уваги постійно виявляється нова ситуація, то постійно у студентів та слухачів буде вироблятися ситуаційне мислення, що допоможе з'ясувати, які дії будуть у найбільшій степені сприяти досягненню цілей організації в конкретній ситуації.

Це дозволить суттєво просунутись на шляху вирішення загального завдання формування аналітичного мислення і в процесі навчання з використанням логічного ланцюга: методологія (вибір базових орієнтирів для розгляду) – ситуаційний аналіз (оцінка конкретної ситуації за допомогою обраних орієнтирів) – технологія (пропозиція алгоритму вирішення проблеми) – процедура (послідовність і зміст дій по вирішенні проблеми).

Список використаних джерел

1. Андрюсев Б.Е. Кейс-метод как инструмент формирования компетентностей // Директор школы. - №4, 2010. – с. 61 – 69.
2. Багиев Г. Л., Наумов В. Н.Руководство практическим занятиям по маркетингу с использованием кейс-метода [Електронний ресурс]. // Энциклопедия маркетинга. – Режим доступу: <http://www.marketing.spb.ru/read/m21/>.
3. Деркач А.М. Кейс-метод в обучении органической химии при подготовке технологов пищевой промышленности в системе среднего профессионального образования. Автореф. дисс. ... канд. пед. наук. СПб.: 2012. - 26 с.
4. Деркач А. М. Кейс-метод в обучении // Специалист. – 2010. – № 4. – С. 22-23.
5. Долгоруков А. Метод case-study как современная технология профессионально-ориентированного обучения. Режим доступу: <http://www.evolkov.net/case/case.study.html>.
6. Зубар К.І, Кейс-метод – яскравий приклад інтерактивних технологій. Режим доступу: <http://pedkab.wordpress.com/2013/01/28/кейс-метод>.
7. Лях Т.Л. Використання інтерактивних методів у програмах з формування здорового способу життя / Т. Л. Лях, Т. В. Журавель // Основи громадського здоров'я: теорія і практика : навч.-метод. посіб. / [Т. П. Апель-цева, Т. П. Басюк, О. В. Безпалько та ін.]; за заг. ред. О. В. Безпалько. – Ужгород : ВАТ «Патент», 2008. – С. 152–216.

8. Михайлова Е. А. Кейс и кейс-метод: общие понятия / Е. А. Михайлова // Маркетинг. – 1999. – №1. – С.109–117.
9. Михайлова Е. А. Кейс и кейс-метод: процесс написания кейса / Е. А. Михайлова // Маркетинг. – 1999. – № 5. – С.113–120.
10. Петриченко П. Метод кейсів: найбільші переваги й недоліки. Освіта. ua/ 27.12.2013. Режим доступу: <http://osvita.ua/add-education/mba-ukraine/36530/>.
11. Самохвалова М.С. Методика «кейс-стади» (case-study) в общеобразовательных программах по государственному управлению // Теория и практика управления: новые подходы. – М.: Университетский гуманитарный лицей, 2003 г. - 172 с.
12. Ситуационный анализ, или анатомия Кейс-метода / Под ред. Ю. П. Сурмина. – К.: Центр инноваций и развития, 2002. – 286 с.
13. Скринник З.Е. Проведення індивідуального заняття за методом аналізу конкретних навчальних ситуацій (case-study) // Психологія і педагогіка: Навчально-методичний посібник – Львів: ЛІБС УБС НБУ, 2012. – 145 с.
14. Туркот Т.І. Педагогіка вищої школи: навч. посібник / Т. І. Туркот. - К.: Кондор, 2011. - 628 с.

Стаття надійшла до редакції 12.03.2016 р.

ВОРОНА П.

Полтавский национальный педагогический университет имени В.Г. Короленко,
Полтавский областной совет, Украина

МЕТОДИКА «CASE STUDY» В УЧЕБНОМ ПРОЦЕССЕ ВУЗОВ ПРИ ПОДГОТОВКЕ СПЕЦИАЛИСТОВ ПУБЛИЧНОГО УПРАВЛЕНИЯ

Рассматривается опыт использования и особенности содержания и специфика формирования кейсов в учебной методике «кейс-стади» при подготовке специалистов по публичному управлению. Выделены отечественные проблемы, возникающие при формировании кейсов с публичного управления и отличия кейсов с публичного управления от бизнес-кейсов.

Акцентируется внимание на актуальности задачи подготовки достаточного количества описаний конкретных ситуаций управленческой практики – кейсов с публичного управления.

Ключевые слова: методология, методика «кейс-стади», моделирование действий, управленческая практика, образовательные задачи, публичное управление, магистры публичного управления, бизнес-структуры.

VORONA P.

V. Korolenko Poltava National Pedagogical University , Poltava regional Council, Ukraine

THE METHOD OF "CASE STUDY" IN EDUCATIONAL PROCESS OF UNIVERSITIES IN THE TRAINING OF SPECIALISTS WITH PUBLIC MANAGEMENT

The article discusses the experience of using and features of the content and specifics of the formation of cases in the study methodology "case study" in preparation of specialists in public administration. Dedicated domestic problems arising from the formation of the cases of public management and differences of case studies with public management from business cases.

The attention on the urgency of the problem of training a sufficient number of descriptions of specific situations management cases with public administration.

Keywords: methodology, methods "case study", simulation, action, management practices, educational objectives, public administration, masters public administration, business structure.